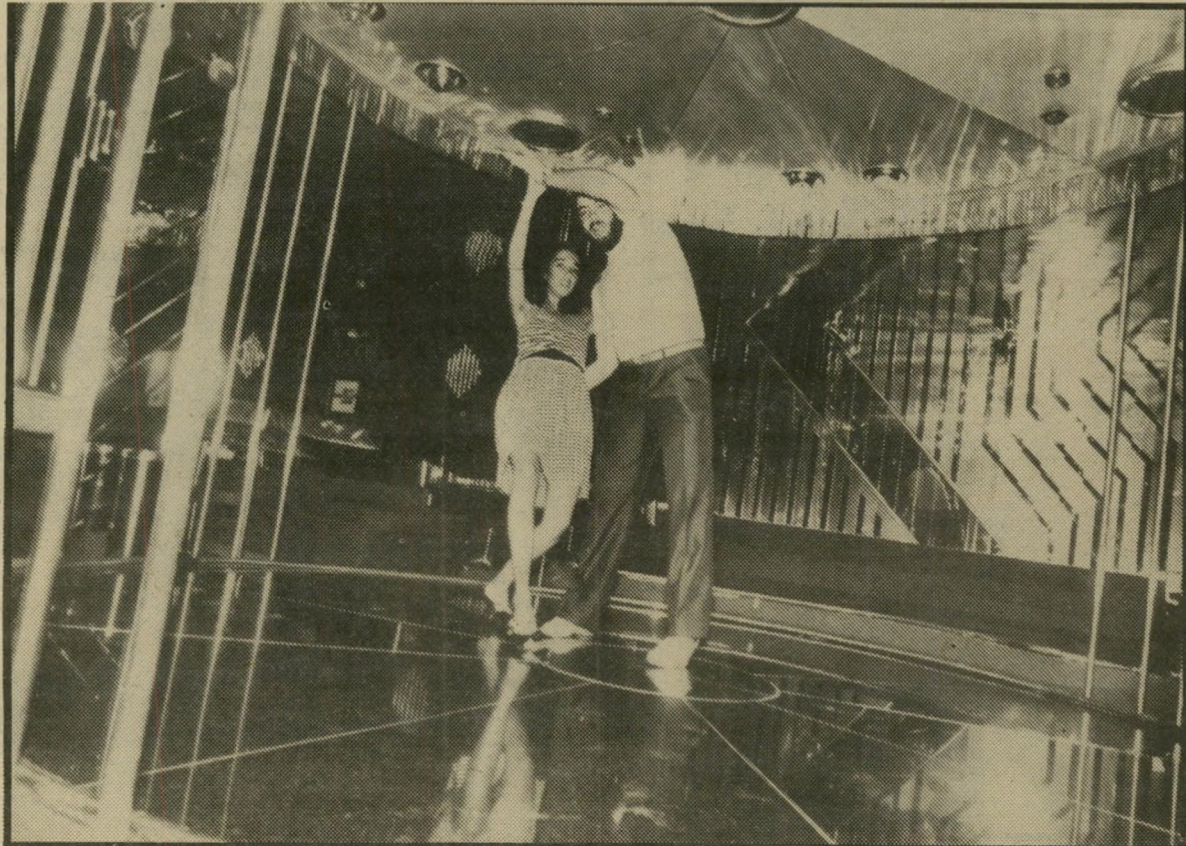

כאשר התותחים רעמו, שתקו הפוזות * חיי הלילה של תל-אביב

שותקו לחלוטין, ומעט המבלים ברחו מהמצלמות והתנצלו

עולים הדממה

שהוא קוסם חובב, חזר אותו יום מהופעות לפני חיילים בצפון ובא, לדבריו, לפרוק את המתח במועדון ולשנות מצב רוח. מועדון זה כיתר המועדונים בתל-אביב היה שומם במשך כל המלחמה.

התקליטן גילי והחל צרית אולי ווקדים מועדון ספארק. גילי יחידים על רחבת הריקודים הריקה של

נה אתם מצלמים כאן! הסתלקו מכאן, יש לי שני בנים בצבא! צעקה בהיסטריה השחקנית מרים גבי-ריאדרי לעבר צלמת המערכת. כאשר היא מנופפת בידיה ומלווה את צעקו תיה בקללות עסיסיות. השחקנית יושבה בחברת ידידיה במועדון-הלילה שבבול, בסוף שבוע המלחמה. משונה מה שקורה היום לעם הזה בעת מלחמה. בסך הכל רצינו לראות האמנם שותקות המוזות בעת שרועמים התותחים, ותסביך האשמה היהודי פרץ בכל מאדו. אנשים טרחו להתנצל על נוכחותם במקור מות בילוי ואותם אשר בדרך-כלל נדר חפים להצטלם עבור מדורי המסיבות, ברחו הפעם מן המצלמה כשבספיהם ביי טויים כמו: „מה, באתם לצלם אותנו חזר גנים בזמן שהחיילים גלחמים בצפון, הא? לא תצליחו!“ וברחו מן המצלמה כמפני נחש.

ניסיתי להסביר שלא באתי לתקוף או-תם, שלא גיבשתי לי עמדה שלילית כנגד יציאה למקומות בילוי בזמן מלחמה, אך לם הפכתי להיות מותקפת מכל הכיוונים, ומנת-הלקי באותו ערב היו מילות-גנאי וקללות למכביר.

למועדון קיסר התל-אביבי באתי עוד בראשית השבוע. במקום עמדה להיערך באותו ערב מסיבה מלווה בתצוגות-אופנה, כשנכנסתי למקום בשעת-הצות, מצאתי קבוצת חברים, שהתגודדה ליד הטלוויזיה, והאזינה לחדשות מן הצפון. אחרי הדי ווחים המדאיגים, התפזרו איש-איש לביי תו במצב-רוח רע. בסוף השבוע באתי שנית לאותו מועדון. המקום היה מלא, בניגוד למועדונים אחרים, שהיו ריקים. צעירים וצעירות התגודדו ליד הבר, כשי נושא השיחה הוא כמונן המלחמה. ליד השולחנות סעדו אנשים את ליבם. רחבתי הריקודים, שבדרך-כלל היא מלא ואי אפשר לדחוס בה סיכה. היתה הפעם ריי קה. מוסיקת הדיסקו הרעשנית פינתה מקומה למוסיקת רקע חרישית. בחור שישב ליד הבר וביקש בתחילה לצלמו, נתקף לפתע בהיסטריה כשנודע לו כי אנחנו מהעולם הזה. „שמאלנים מסריי חים!“ צעק לעברנו, כשבידו כוסית ויסקי

הענקית ריקה לחלוטין מחוגגים. שני זרי גות בלבד הגיעו למקום, והתיישבו באחת הפינות. „באתי לחגוג את מסיבת שנות ה-50. אנחנו מצפים לשאר החוגגים. שיי גיעו יותר מאוחר.“

כשיצאנו לרחוב דמו רחובות תל-אביב לעיר רפאים. בתי הקפה היו סגורים מי חוסר לקוחות, נפש חיה לא נראתה ברי חוב. רק מהבתים נשמעו קולות שבקעו ממכשירי רדיו פתוחים, שדיווחו על הנ עשה בלבנון.

שרק לפני כמה ימים טילפן אלי בדחיות אישיי-חסידי-בור, שהזמין אותי לבוא לצ-לם את הזמר כשהוא אוכל במיסעדה מיורחית מסוימת.

אחרי שהחלטתי שדי לי מהמועדון הזה, שכניסתו נחסמה עליידי מכוניות-פאר, הלכתי לקולוסיאום, ומצאתי אותו ריק להי לוטין. באותו ערב היתה אמורה להתקיים בו מסיבה בנוסח שנות ה-50, אך זו התי בטלה.

משונה היה לראות את רחבת-הריקודים

התקליטן והמלצרית

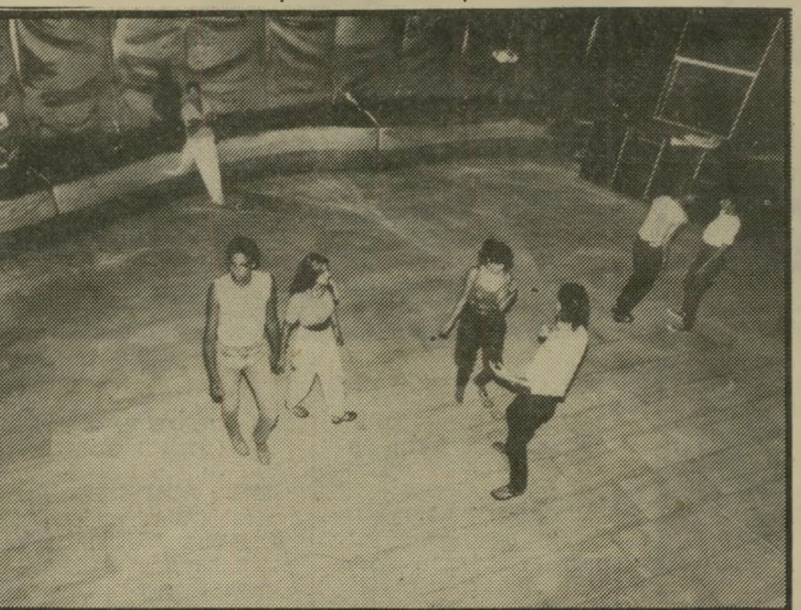
יחידים על רחבת הריקודים הריקה של

כמרים בבר שתקף את צוות העולם הזה בקללות ובגידופים, מופיע בתמונה שלישי מימין. ממרום מושבו ליד הבר חילק עצות חיים: „לעלות עם הסנקים על הנשים והילדים, לרמוס, להרוג ולהשמיד.“

אחד, כולם חרא!“ צוות גיבור הוויסקי. בעוד אני רושמת את הדברים בדיוק כפי שיצאו מפיו של פאשיסט מצוי זה, ומנסה להתחמק מאגרופו, שחבט בכתפי בקצב הכרוותיו המדיניות, נכנס למועדון הזמר **אנריקו מאסיאם**, מלווה באמרננו ובי עדת מזדנבות מפורכסות. כשניסתה הצל-מת לצלמו הגיעה אלי בקשה מפיי אמרגנו שלא לצלם את מאסיאס במועדון. התפלאתי מאוד על בקשה זו, מכיוון

משוכחת. „באתם ללכלך, הא? אתם עוי שים הפגנות שלום-עכשיו, כן? צריך לסי-קול אתכם באבנים! שאני אופיע בעיתון המולוכלך שלכם? אתם מראים תמונות של פליטים ליד הטנקים, מיסכנים, הא? „אתם לא מבינים שצריך להרוג את כר-לם, את הערבים, אחראי? צריך לעלות על הילדים שלהם בטנקים ולרמוס את כולם! למה אני לא במלחמה? אם הייתי עכשיו במלחמה הייתי מחסל את כולם עד

קורוסיאום ברי אריות כך נראתה רחבת הקולוסיאום הענקית בסוף שבוע המלחמה. הזוגות הברי דדים הרוקדים על הרחבה הריקה הם המלצרים והקופאים של המקום. כשנותרו ללא עבודה וללא לקוחות, ניצלו את ההזדמנות ורקדו בבידוד מזוהר, כשברקע מוסיקת דיסקו.